

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **B. Ů.**, zast. JUDr. Marií Petráčkovou, advokátkou se sídlem ul. Čoupkových 674/36, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2013, č. j. OAM-277/LE-BE02-PS-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 44 A 59/2013 – 17,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 44 A 59/2013 – 17, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), jímž byla jako nedůvodná zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2013, č. j. OAM-277/LE-BE02-PS-2013 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Rozhodnutím žalovaného byla stěžovateli podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) a § 46 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění

účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové až do vycestování, maximálně však do 20. 2. 2014.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správních spisů

[2] Rozhodnutími Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ICP letiště Praha – Ruzyně ze dne 16. 10. 2013, č. j. CPR-13451-16/PŘ-2013-930504, a č. j. CPR-13451-18/PŘ-2013-930504, bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění na 5 let a stěžovatel byl zajištěn a umístěn v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové. Stěžovatel učinil dne 21. 10. 2013 prohlášení o mezinárodní ochraně, na jehož základě bylo zahájeno v jeho případě již třetí správní řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatel naplnil podmínky dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, neboť svým chováním může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci České republiky, a rozhodl proto o povinnosti stěžovatele setrvat v zajišťovacím zařízení.

[3] Z rozhodnutí žalovaného a ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel poprvé přicestoval do České republiky dne 15. 1. 2008 na letiště Praha – Ruzyně, kde požádal o mezinárodní ochranu, která mu rozhodnutím žalovaného potvrzeným krajským soudem i Nejvyšším správním soudem nebyla udělena. Podruhé stěžovatel vstoupil na území do České republiky dne 9. 2. 2010, kdy sem byl v rámci tzv. dublinského řízení převezen z Maďarska, bylo mu uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let a následující den byl zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové. Zde dne 26. 2. 2010 podal druhou žádost o mezinárodní ochranu. Řízení o této žádosti bylo žalovaným pro nepřípustnost zastaveno rozhodnutím ze dne 23. 3. 2010, proti němuž stěžovatel podal neúspěšně žalobu ke správnímu soudu. V polovině května 2011 stěžovatel vycestoval z České republiky bez cestovního dokladu, víza a s neplatným průkazem žadatele o mezinárodní ochranu a ID kartou obsahující fotku stěžovatele a cizí jméno do Rakouska, odkud následně odjel do Švýcarské konfederace. Zde byl stěžovatel zadržen a dne 16. 10. 2013 vrácen do České republiky. Z výše uvedených důvodů měl žalovaný podmínky dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu v případě stěžovatele za splněné. K uvedenému závěru dospěl žalovaný po zjištění, že stěžovatel není osobou vyloučenou z aplikace citovaných ustanovení, nelegálně pobývá na území České republiky, opakovaně nelegálně vycestoval a jednal v rozporu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých jiných zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

III. Řízení před krajským soudem

[4] Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel včas podanou žalobou dle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), kterou namítal, že žalovaný nezjišťoval, zda stěžovatel je či není osobou vyloučenou z aplikace § 46a zákona o azylu. Stěžovatel se považuje za osobu s vážným zdravotním postižením, trpí psychickými obtížemi a neustálými bolestmi způsobenými předchozími operacemi. Stěžovatel navrhl provést důkaz fakturou č. 726983/10 z Fakultní nemocnice

pokračování

Motol, a to k prokázání jeho zranění hlavy a těla, k němuž došlo při zajištění na letišti. Stěžovatel se dále domníval, že nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek. V řízení před správním orgánem nebyly zohledněny individuální okolnosti jeho života a žalovaný k tomuto závěru dospěl pouze na základě jeho předchozích žádostí o mezinárodní ochranu a správního spisu Policie ČR. Důvodem vycestování stěžovatele v květnu 2011 byla autonehoda jeho syna. K zajištění stěžovatele nebyly dány legitimní důvody a zajištění samo je v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

[5] Krajský soud neshledal žalobu proti rozhodnutí žalovaného důvodnou a ztotožnil se s jeho odůvodněním. Žalovaný se zabýval posouzením, zda stěžovatel není vyloučen z aplikace ustanovení § 46a zákona o azylu, i když pouze stručně. Stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by měl být považován za osobu s vážným zdravotním postižením, pouze nadále konstatuje své přetrvávající psychické potíže. Dle vlastních tvrzení stěžovatele je však jeho stav medikačně podchycen. K tvrzení, že v důsledku nesprávných léků musel být po pokusu o sebevraždu umístěn do části s přísným režimem, stěžovatel neuvádí žádné důkazy. Vycházel-li žalovaný ze skutečností zjištěných v předchozích žádostech o azyl, nepochybil. V průběhu řízení o druhé žádosti o azyl stěžovatel uvedl, že trpí psychickými potížemi, nicméně právě v této době a v polovině roku 2011 opakovaně opouštěl pobytová střediska (Pobytové středisko Havířov), kde měl zajištěnu lékařskou péči, a vycestoval ze země bez platného cestovního dokladu. Po psychiatrickém vyšetření dne 17. 10. 2013 byl stěžovatel znovu umístěn do zajišťovacího zařízení. Toto lékařské vyšetření koresponduje se závěrem žalovaného o tom, že se v případě stěžovatele nejedná o osobu s vážným zdravotním postižením. Krajský soud dále dovodil, že stěžovatel pobývá na území České republiky nelegálně, nerespektuje povinnosti uložené mu správními rozhodnutími (vyhoštění, zajištění). Jednání stěžovatele proto může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť u něj panuje zjevná neochota podřídit se pravidlům veřejného pořádku.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel včasnou kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatel namítl, že krajský soud nenařídil jednání, ačkoliv tak měl učinit z důvodu provedení důkazu fakturou z Fakultní nemocnice Motol. Ohledně vážného zdravotního postižení stěžovatele tedy mělo být provedeno dokazování v jednání. Krajský soud neodůvodnil, proč navržený důkaz nebyl proveden. Žalovaný nedostatečně zjistil skutkové okolnosti případu stěžovatele, především ohledně tvrzeného vážného zdravotního postižení stěžovatele. Informace o zdravotním stavu stěžovatele získané v předcházejících řízeních o žádosti o udělení mezinárodní ochrany nelze podle stěžovatele, na rozdíl od závěrů krajského soudu, použít v projednávané věci, neboť nevypovídají nic o aktuálním zdravotním stavu stěžovatele. Informace o pokusu o sebevraždu ostatně indikuje, že stěžovatel trpí psychickými problémy. Odůvodnění části rozsudku krajského soudu týkající se nebezpečnosti jednání stěžovatele pro veřejný pořádek považuje stěžovatel za nesrozumitelné a nepřezkoumatelné. Vnitrostátní předpis,

konkrétně ustanovení § 46a zákona o azylu, mohl být aplikován podle stěžovatele výhradně za splnění dvou podmínek spočívajících v tom, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení a v tom, že pokračování zajištění je objektivně nutné, aby se dotyčný nemohl definitivně vyhnout svému navrácení. Uvedené dle stěžovatele vyplývá z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 30.5. 2013, ve věci *Arslan*, C-534/11.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 21. 2. 2014, v němž se ztotožnil s vypořádáním věci krajským soudem a zdůraznil, že stěžovatel souhlasil s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání. Faktura z Fakultní nemocnice Motol není dle žalovaného způsobilá zpochybnit závěry krajského soudu ani žalovaného. Žalovaný je nadále přesvědčen, že stěžovatel není osobou s vážným zdravotním postižením ve smyslu § 46a odst. 1 zákona o azylu a že jeho chování představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. S námitkou opřenou o rozsudek ve věci *Arslan* žalovaný nesouhlasí.

V. Posouzení přijatelnosti a důvodnosti kasační stížnosti

[9] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Dále je namítána nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[10] Vzhledem k okolnosti, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (dostupné na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu), v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. Nejvyšší správní soud dovodil, že „*přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*“ Z citovaného usnesení je zřejmé, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán, pokud se kasační stížnost dotýká právních

pokračování

otázek, které dosud nebyly vůbec či plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, nebo se dotýká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Další případy přijatelnosti kasační stížnosti mohou nastat, pokud bude potřeba učinit tzv. *judikurní odklon*, nebo bude v rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Za takové zásadní pochybení lze považovat nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury či hrubé pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva v konkrétním jednotlivém případě. Nejvyšší správní soud v projednávané věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná.

[11] Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženou vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z těchto důvodů a vyvodil z nich následující závěry.

[12] Stěžovatel namítal nesrozumitelnost a tudíž i nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v části týkající se žalovaným správním orgánem tvrzené nebezpečnosti jednání stěžovatele pro veřejný pořádek.

[13] K pojmu nesrozumitelnosti Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích uvedl, že „[r]ozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud z něj nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení jeho rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat, nebo pokud z něj nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí, nebo pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu či pokud jsou jeho výroky vnitřně rozporné nebo z nich nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25, obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 – 76).

[14] Krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, dle něhož jednání stěžovatele může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Krajský soud interpretoval a vysvětlil pojem „veřejný pořádek“ jako neurčitý právní pojem. Jedná se o stav, kdy jsou dodržovány právní i společenské normy chování, na nichž je společenský konsenzus a jejichž dodržování je společenským zájmem. Porušení právních norem přitom může být zákonnými způsoby sankcionováno. Takový výklad je přitom v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která se neurčitým právním pojmem „veřejný pořádek“ zabývala ve vztahu k ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců týkajícímu se rozhodnutí o správním vyhoštění. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, dovodil, že při interpretaci pojmu veřejný pořádek, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Samotné narušení veřejného pořádku podle rozšířeného senátu představuje v souladu s judikaturou Soudního dvora EU takové jednání, které bude

představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Je přitom nutno vždy zohlednit individuální okolnosti života cizince a jeho celkovou životní situaci. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 – 30, lze uvedené závěry rozšířeného senátu aplikovat i na případy rozhodování o povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu setrvat v zařízení pro zajištění cizinců dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu uvedeného ustanovení je tak potřeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nezbytné zohlednit konkrétní individuální okolnosti života žadatele o azyl a jeho celkovou životní situaci.

[15] Z odůvodnění krajského soudu dále logicky a srozumitelně vyplývá, že jednání stěžovatele představuje nebezpečí pro veřejný pořádek České republiky. Tento závěr krajský soud učinil v souladu s žalovaným na základě zjištění, že stěžovatel pobýval na území České republiky neoprávněně, nerespektoval tuzemské právní normy o pobytu cizinců ani žádné ze správních rozhodnutí o vyhoštění, přičemž svévolně opouštěl zajišťovací zařízení. Napadený rozsudek dále obsahuje odkazy na správná ustanovení příslušných právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno a není nikterak vnitřně rozporný. Naopak je vystaven na logických argumentech a konkrétních skutkových zjištěních a je z něj na první pohled zřejmé, jak bylo v posuzovaném případě stěžovatele rozhodnuto. Nejvyšší správní soud se s ohledem na výše uvedené neztotožnil s námitkou stěžovatele, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro jeho nesrozumitelnost.

[16] Kasační stížností bylo dále namítáno, že napadený rozsudek je nezákonný z důvodu nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem, které mělo dle stěžovatele spočívat v tom, že krajský soud nerespektoval závazky plynoucí pro tento typ rozhodování z judikatury Soudního dvora EU, konkrétně z rozsudku ze dne 30. 5. 2013, ve věci *Arslan*, C-534/11 (dostupném na <http://curia.europa.eu>, dále jen „rozsudek ve věci Arslan“). Z uvedeného rozsudku podle stěžovatele vyplývá, že vnitrostátní předpis, konkrétně ustanovení § 46a zákona o azylu, mohl být aplikován výhradně, pokud žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení a pokud pokračování zajištění je objektivně nutné, aby se dotýčný nemohl definitivně vyhnout svému navrácení.

[17] Rozhodnutím Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ICP letiště Praha – Ruzyně ze dne 16. 10. 2013, č. j. CPR-13451-18/PŘ-2013-930504, byl stěžovatel podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění. Z rozsudku ve věci *Arslan* vyplývá, že státního příslušníka cizí země lze za určitých podmínek ponechat v zajištění, o kterém bylo již dříve rozhodnuto na základě směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“), tedy v České republice v režimu zákona o pobytu cizinců, i po podání žádosti tohoto cizince o mezinárodní ochranu. Státní příslušník třetí země, který po svém zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců podal žádost o mezinárodní ochranu, může být ponechán v zajištění na základě vnitrostátního práva (tj. ustanovení § 46a zákona o azylu), jestliže po individuálním posouzení všech relevantních okolností vyjde najevo, že tato žádost byla podána pouze s cílem pozdržet nebo zmařit

pokračování

výkon rozhodnutí o navrácení, a pokračování zajištění je objektivně nutné k tomu, aby se dotyčný nemohl definitivně vyhnout svému navrácení.

[18] Nejvyšší správní soud se s ohledem na výše uvedené ztotožnil s interpretací důsledků plynoucích z rozsudku ve věci Arslan provedenou stěžovatelem v kasační stížnosti. Zdejší soud nicméně podotýká, že krajský soud i žalovaný při posouzení splnění podmínek pro zajištění použili obsahově stejná kritéria, která vyplývají z rozsudku ve věci Arslan. V rozhodnutí žalovaného jsou uvedena zjištění týkající se skutečnosti, že stěžovatel již dříve opustil zajišťovací zařízení a nerespektoval povinnost vycestovat plynoucí mu ze správních rozhodnutí o vyhoštění. Stěžovatel dále několikrát podal žádost o mezinárodní ochranu, vždy však neúspěšně, přičemž po první žádosti vycestoval svévolně do Maďarska a musel být převezen zpět do České republiky. Druhou žádost podal v reakci na rozhodnutí správních orgánů o jeho zajištění a vyhoštění z České republiky. Ani tato rozhodnutí však nerespektoval a svévolně vycestoval přes Rakouskou republiku do Švýcarské konfederace, odkud musel být opět transportován do České republiky. Zde byl opět správními orgány zajištěn a bylo mu uloženo správní vyhoštění. Na tato rozhodnutí však opět reagoval svou v pořadí třetí a poslední žádostí o mezinárodní ochranu.

[19] Žalovaný tedy, byť jinými slovy, posoudil i splnění podmínek vyplývajících z rozsudku ve věci Arslan. Ze správního spisu a rozhodnutí žalovaného dle posouzení Nejvyššího správního soudu zcela evidentně vyplývá, že žádost o mezinárodní ochranu byla stěžovatelem podána s účelem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí. Stěžovatel se setrvale vyhýbá splnění povinností vyplývajících mu ze správních rozhodnutí o zajištění a vyhoštění. Žalovaný proto správně dovodil, že stanovení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců je nezbytné, aby se stěžovatel nadále nemohl vyhýbat svému několikrát uloženému vyhoštění. Krajský soud nepochybil, pokud se ztotožnil s rozhodnutím žalovaného. Nejvyšší správní soud má za to, že podmínky vymezené rozsudkem ve věci Arslan pro aplikaci vnitrostátního ustanovení § 46a zákona o azylu byly splněny. Tato námitka stěžovatele není důvodná.

[20] Podle kasační stížnosti zjištění žalovaného a krajského soudu týkající se zdravotního stavu stěžovatele nemají oporu ve správním spisu, přičemž stěžovatel neměl možnost vyjádřit se ke svému zdravotnímu stavu. Krajský soud dále dle stěžovatele pochybil, pokud neprovedl v žalobě navržený důkaz fakturou z Fakultní nemocnice Motol a ani neuvedl, proč se jím nezabýval.

[21] Žalovaný svým rozhodnutím konstatoval, že stěžovatel není osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť se nejedná o nezletilou osobu bez doprovodu, rodiče nebo rodinu s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osobu s vážným zdravotním postižením, těhotnou ženu nebo osobu, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. Při vyhodnocování této skutečnosti žalovaný vycházel z informací, které měl v té době objektivně k dispozici a které stěžovatel sám uvedl ve svých předchozích žádostech o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti z roku 2008 stěžovatel uvedl, že má část páteře nahrazenou platinou, ale nikterak vážně ho to v životě neomezuje. V následující žádosti

z roku 2010 uvedl, že jeho zdravotní stav není dobrý, bere léky proti stresu a depresím, byl v nemocnici na vyšetření. Poslední žádost o udělení mezinárodní ochrany obsahuje informaci o tom, že se stěžovatel necítí dobře, protože byl zbit policisty.

[22] Stěžovatel namítal, že trpí psychickými obtížemi a z tohoto důvodu by měl být zařazen do kategorie osob s vážným zdravotním postižením, na něž se ustanovení § 46a zákona o azylu neaplikuje. K tomu krajský soud konstatoval, že žalovaný se uvedenou námitkou řádně zabýval a vyhodnotil ji správně. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s krajským soudem ohledně posouzení této stránky zdravotního stavu stěžovatele. Stěžovatel sám bližší údaje v žalobě neuvedl, pouze konstatoval přetrvávající psychické obtíže. Jeho stav byl však za užití medikace podchycen. Přes své tvrzené psychické obtíže stěžovatel svévolně opouštěl pobytová střediska, kde měl zaručenou lékařskou péči. Dle lékařské zprávy obsažené ve správním spisu navíc stav žalobce nevyžaduje žádné zvláštní zacházení. Z údajů, které měl žalovaný při vydání rozhodnutí objektivně k dispozici, skutečně nikterak nevyplývá, že by psychické potíže stěžovatele naplňovaly podmínky k tomu, aby jej bylo možno považovat za osobu s vážným zdravotním postižením. Závěry krajského soudu v tomto ohledu je dle zdejšího soudu nutno považovat za správné, logické a v souladu se zákonem. Namítá-li stěžovatel, že informace, které uvedl v předchozích dvou žádostech o azyl, nejsou pro nynější případ použitelné, nelze s ním souhlasit. Tyto údaje dílčím způsobem umožňují správním orgánům i soudu komplexněji zhodnotit zdravotní stav stěžovatele z dlouhodobějšího hlediska, což je potřeba především s ohledem na stěžovatelem tvrzené vážné zdravotní postižení. Potud považuje Nejvyšší správní soud závěry krajského soudu za správné.

[23] Krajský soud se nicméně nevypořádal s žalobním tvrzením stěžovatele týkajícím se jeho fyzických zdravotních potíží. V žalobě stěžovatel uvedl, že po incidentu, který se odehrál na letišti při jeho zajištění, musel být ošetřen ve Fakultní nemocnici Motol se zraněním hlavy a na těle. Tato námitka však zůstala krajským soudem nezodpovězena. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu je soud povinen vypořádat se se všemi řádně vznesenými námitkami. Opomen-li některou vypořádat, zakládá tím nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007 – 111). Stěžovatel dále navrhl provedení důkazu fakturou za ošetření těchto zranění. Nejvyšší správní soud podotýká, že krajský soud obecně nemá povinnost provést každý z navržených důkazů. V případě jeho neprovedení však musí tento postup řádně odůvodnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 61/2008 – 98). Krajský soud bez dalšího zdůvodnění stěžovatele navržený důkaz fakturou z Fakultní nemocnice Motol neprovedl a nezdůvodnil, proč tak neučinil. Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud opomenul důkaz uvedenou fakturou provést, což v souladu s judikaturou Ústavního soudu zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu a porušení práva na spravedlivý proces (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 1. 2008, sp. zn. I. ÚS 2568/07, a ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03). V souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 74, byla nepřezkoumatelnost shledána pouze v dílčí oddělitelné části rozsudku krajského soudu. Rozsudek nelze tedy přezkoumat pouze v této části týkající se provedení opomenutého důkazu a posouzení, zda stěžovatel může být považován za osobu s vážným fyzickým zdravotním postižením v důsledku utrpení fyzických zranění při zajištění. Ve zbývajících částech je rozhodnutí

pokračování

městského soudu přezkoumatelné a zákonné. Pro úplnost lze konstatovat, že k nařízení jednání by byl krajský soud v souladu s § 77 odst. 1 s. ř. s. povinen pouze v případě, pokud by se rozhodl stěžovatelem navržený důkaz skutečně provést.

VI. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud v posuzovaném případě dospěl k závěru, že krajský soud pochybil, pokud nevypořádal námitku stěžovatele, podle které byl v důsledku zranění osobou s vážným zdravotním postižením, a pokud neprovedl žalobcem navržený důkaz fakturou z Fakultní nemocnice Motol nebo nezdůvodnil, proč tak neučinil. Z těchto důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele jako přijatelnou dle § 104a odst. 1 s. ř. s. a důvodnou, neboť došlo k závažnému procesnímu pochybení krajského soudu. Krajský soud tím zatížil rozsudek ze dne 4. 12. 2013, č. j. 44 A 59/2013 – 17, vadou, která měla za následek vydání částečně nepřezkoumatelného rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud jej proto z výše uvedených důvodů zrušil podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Ve zbývajících částech byla kasační stížnost stěžovatele shledána nedůvodnou.

[25] V tomto dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, dle něhož musí vypořádat námitku stěžovatele týkající se jeho fyzického zdravotního stavu ve vztahu k posouzení, zda stěžovatel byl osobou s vážným zdravotním postižením a tedy osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu či nikoliv. Krajský soud je dále povinen se vypořádat s návrhem stěžovatele provést důkaz fakturou z Fakultní nemocnice Motol.

[26] Dle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne v novém rozhodnutí krajský soud též o nákladech kasačního řízení včetně náhrady nákladů řízení ustanovené zástupkyní stěžovatele.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. března 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu